

Den stedlige medhjælper er at betragte som forsvarerens »forlængede arm« og skal således i det hele handle under den egentlige forsvarers instruktion og ansvar.

Som eksempler på de funktioner, der kan komme på tale for en stedlig medhjælper, kan nævnes møder med sigtede, møder ved politiet (afhøringer, konfrontationer mv.) og retsmøder under efterforskningen – herunder retsmøder med subsidiær bevisoptagelse. Som eksempler på de situationer, hvor beskikkelse af stedlig medhjælper kan være relevant, kan nævnes tilfælde, hvor en sigtet er under mentalobservation i Nuuk, og sagen verserer ved en kredsret uden for Nuuk. Der kan her være behov for, at den stedlige medhjælper holder møde med sigtede eller repræsenterer forsvareren ved eventuelle retsmøder i Nuuk Kredsret om f.eks. forlængelse af fristen for tilbageholdelse. En lignende situation kan opstå, hvis mentalobservationen foregår i Danmark. I så fald kan der beskikkes en advokat i Danmark som stedlig medhjælper for forsvareren i Grønland. Beskikkelse af en advokat i Danmark som stedlig medhjælper for forsvareren i Grønland kan også være hensigtsmæssigt i sager om foranstaltningsændring, hvor den dømte er anbragt i Danmark. Beskikkelse af stedlig medhjælper er også relevant, hvor der f.eks. til brug for en hovedforhandling i Qaqortoq foretages subsidiær afhøring af et vidne ved kredsretten i Qaanaaq.

Der kan beskikkes en stedlig medhjælper både, hvor forsvareren er beskikket, og hvor forsvareren er valgt (og betalt) af sigtede selv. Beskikkelse af en stedlig medhjælper for en valgt forsvarer bør dog som hovedregel kun komme på tale, hvis sagen er omfattet af reglerne for, hvornår retten i øvrigt beskikker en forsvarer. Herudover bør der tages hensyn til, om omkostningerne ved beskikkelsen af stedlig medhjælper – der som hovedregel foreslås at skulle afholdes endeligt af det offentlige – står i et rimeligt forhold til formålet med beskikkelsen.

Af *stk. 2* fremgår, at bestemmelsen om nægtelse og tilbagekaldelse af beskikkelse efter § 325 også gælder for stedlige medhjælpere, der i det hele er omfattet af de samme rettigheder og pligter, som gælder for forsvarere.

Inhabilitet

Til § 329

Bestemmelsen, som erstatter reglerne i retsplejelovens kapitel 5, §§ 23, *stk. 2*, og 24, fastsætter kravene til forsvarerens, herunder den udenrettlige rådgivers og den stedlige medhjælperes habilitet mv.

De foreslåede bestemmelser er stort set overensstemmende med reglerne om forsvarerens habilitet i den danske retsplejelovs § 734.

Der henvises nærmere til betænkningens afsnit X, kap. 4.2.3.

Misbrug af stillingen som forsvarer mv.

Til § 330

Bestemmelsen, som er ny, giver mulighed for at idømme foranstaltninger efter kriminalloven, hvis forsvareren, herunder den udenrettlige rådgiver og den stedlige medhjælper, modarbejder oplysningen af sagen eller i øvrigt tilsidesætter sine pligter som forsvarer, jf. herved navnlig betænkningens afsnit VII, kap. 2.3.7.

Bestemmelsen, som svarer til den danske retsplejelovs § 739, indeholder ikke nogen selvstændig hjemmel til at pålægge kriminalrettlige foranstaltninger, men alene en henvisning til de kriminallovsbestemmelser, som finder anvendelse. Det er således en betingelse for domfældelse, at gerningsindholdet i kriminallovens bestemmelser er opfyldt.

Vederlag for forsvareren mv.

Til § 331

Bestemmelsen, som erstatter reglen i retsplejelovens kapitel 5, § 27, fastsætter reglerne for forsvarerens, herunder den udenrettlige rådgivers og den stedlige medhjælperes, ret til vederlag.

Af *stk. 1* fremgår det, at en beskikket forsvarer, en beskikket udenrettlig rådgiver og en beskikket stedlig medhjælper har krav på at modtage et passende belønning samt godtgørelse for udlæg. Vederlaget fastsættes af retten ved sagens afslutning.

For at opnå en retfærdig og ensartet ordning for honorering af forsvarere mfl. forudsættes det, at der som hidtil vil blive udarbejdet visse vejledende retningslinjer for vederlagsfastsættelsen. Vederlaget bør afspejle det tidsforbrug, som med rimelighed er medgået til sagen – herunder den forberedelsestid, som har været nødvendig.

I henhold til *stk. 2* afholdes udgifter til transport og overnatning mv. kun i medfør af beskikkelsen i det omfang, udgifterne er godkendt af retten som nødvendige. Formålet med bestemmelsen er at begrænse de pågældende udgifter – som i reglen vil være ganske betydelige – til det, som retten finder påkrævet i sagen. Medmindre en given rejse på forhånd er godkendt af retten, kan eventuelle udlæg således ikke forventes godtgjort af det offentlige.